

СУДБИНЕ

Наталија Цветковић

Заборављена сликарка (1888-1928)

Наталија Цветковић је рођена у Смедереву. Школовала се у Београду на женском одељењу Српске цртачке и сликарске школе Бете и Ристе Вукановића.

После школовања у Паризу и Минхену враћа се у Србију, где се запошљава као наставница цртања. За време Балканских ратова добровољно се пријавила за болничарку. Први светски рат провела је у окупираном Београду где брине и издржава породицу дајући приватне часове из цртања и немачког језика. После рата, 1919. године, учествује у оснивању Удружења ликовних уметника Београда, а 1920. постаје члан и секретар уметничке групе "Лада". Умрла је у Београду 1928. године од анимије и грипа. Вест о смрти ове талентоване сликарке нису објавиле ниједне новине.

Др. ДРАГА ЉОЧИЋ
прва жена лекар у Србији
(* 1855 Шабац † 1926 Београд)

Драгиња Драга Љочић (1855-1926)

Прва жена доктор медицине код Срба била је Драга Љочић и тек четврта жена која је на читавом европском континенту докторирала из те области. Истовремено, њен живот сведочи о борби за равноправност полова и великој женској храбрости, па данас можемо рећи да је то била једна од најинтересантијих жена у модерној историји Србије. Прва српска лекарка, суфражеткиња (припадница покрета за једнако право гласа мушкараца и жена) и феминисткиња, Драга Љочић је од почетка своје лекарске каријере, иако са дипломом Циришког универзитета, непрестано морала да се бори са конзервативним ставовима своје околине, који су покушавали да је на сваки начин дисквалификују, у стручном и људском смислу. После њене невероватне пожртвованости у рату унапређена је у секундарног лекара, али са далеко мањим правима од својих колега. И поред тога није одустајала од борбе за родном равноправношћу. Драга Љочић је упамћена као једна од највећих добротворки у историји наше медицине, што јој је обезбедило ипак велики, иако прећутни, углед у друштву.

Споненик Драги Љочић

Јелисавета Начић

Прва жена архитекта (1878 - 1955)

Јелисавета Начић прва је жена архитекта у Србији, бавила се архитектуром и урбанизмом. Радилa је на урбанистичком уређењу Малог Калемегдана, поверена јој је и израда детаљног плана и надзор над извођењем урбанистичког уређења Теразијског платоа. Пројектовала је многе јавне и станбене куће као што је основна школа код Саборне цркве, касније названа „Краљ Петар Први". Поред плана за уређење Малог Калемегдана Јелисавета је за то место пројектовала и Мало степенште наспрам Француске амбасаде. Године 1913. Јелисавета Начић пројектовала је и Теразијски славолук, постављен на Теразијама у част повратка српске војске из Балканских ратова. Остала је прича да су је због натписа „Још има неослобођених Срба", исписаног у једном делу тог славолука, окупатори прогнали за време Првог светског рата у логор Нежидер. После повратка из логора ова храбра, упорна и даровита жена, која је у ондашњем патријархалном окружењу својим радом успела да избори место признатог и уваженог стручњака, никада се више није вратила свом позиву. У историји српске архитектуре остаће упамћена по лепоти дела која је оставила и чињеници да је радом и упорношћу стално померала границе бивајући у много чему прва.

Зграда основне школе код Саборне цркве

Стенице на Малом Калемегдану

Дизајн: Александар Ђорђевић, 1999

